

Rząd włoski stwierdza, że ustęp 2a aneksu Przywileje i Immunitety nie może być interpretowany jako całkowite wykluczenie możliwości kontroli bagaży członków Europejskiego Komitetu do Spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu, dokonywanej przez policję lub służbę celną. W trakcie kontroli powinny być przestrzegane zasady poufności przewidziane w art. 11 konwencji.

Wyjaśnienie

W swoim komentarzu wyjaśniającym dla Senatu z dnia 4 lipca 1988 r., dotyczącym ratyfikacji wymienionej konwencji, Rząd włoski oświadczył, że „w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego zgłosi deklarację interpretacyjną do ustępu 2a aneksu Przywileje i Immunitety stwierdzającą, iż nie może on być interpretowany jako całkowite wykluczenie możliwości kontroli bagaży członków Komitetu, dokonywanej przez policję lub służbę celną przy przestrzeganiu zasad poufności określonych w art. 11 konwencji.

Na skutek pomyłki deklaracja ta nie została zakomunikowana Sekretarzowi Generalnemu — depozytariuszowi konwencji — podczas składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 29 grudnia 1988 r.

Rząd włoski poprawia ten błąd, komunikując Sekretarzowi Generalnemu tekst tej deklaracji, która będzie obowiązywać z chwilą wejścia w życie dla Włoch konwencji.

HOLANDIA

Deklaracja zamieszczona w dokumencie przystąpienia, złożonym dnia 12 października 1988 r.

Przystąpienie Holandii do konwencji wraz z aneksem obejmuje Królestwo w Europie, Antyle Holenderskie i Arubę.

WIELKA BRYTANIA

Deklaracja zamieszczona w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 24 czerwca 1988 r.

Ratyfikacja konwencji dotyczy Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Wyspy Jersey i Wyspy Man.

Deklaracja zamieszczona w piśmie Zjednoczonego Królestwa z dnia 2 września 1988 r., zarejestrowana w Sekretariacie Generalnym w dniu 5 września 1988 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 Europejskiej konwencji o zapobieganiu torturom oraz niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu Rząd Zjednoczonego Królestwa rozszerza jej stosowanie na Gibraltar.

Deklaracja zamieszczona w piśmie Statego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa z dnia 7 listopada 1994 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym dnia 8 listopada 1994 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 Rząd Zjednoczonego Królestwa rozszerza stosowanie konwencji na Wyspę Guernesey.

3. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

240

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Laotańską Republiką Ludowo-Demokratyczną,

sporządzona w Vientiane w dniu 23 listopada 1983 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 23 listopada 1983 r. została sporządzona w Vientiane Konwencja konsularna między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Laotańską Republiką Ludowo-Demokratyczną w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

**między Polską Rzeczpospolitą Ludową
a Laotańską Republiką Ludowo-Demokratyczną**

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Prezydent Laotańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej,

kierując się pragnieniem uregulowania i rozwijania stosunków konsularnych między obydwojoma Państwami w duchu przyjaźni i współpracy,

postanowiły zawrzeć konwencję konsularną i w tym celu wyznaczyły pełnomocników:

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
Stefana OLSZOWSKIEGO
ministra spraw zagranicznych,

Prezydent Laotańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej:
Saly VONGKHAMSAO

wiceprezesa Rady Ministrów
reprezentującego ministra spraw zagranicznych,

którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

CZĘŚĆ I

Definicje

Artykuł 1

1. W rozumieniu niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają niżej określone znaczenie:

- „urząd konsularny” oznacza każdy konsulat generalny, konsulat, wicekonsulat i agencję konsularną,
- „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji konsularnych,
- „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę powołaną do działania w tym charakterze,

- d) „urzędnik konsularny” oznacza każdą osobę, łącznie z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną w tym charakterze do wykonywania funkcji konsularnych,
- e) „pracownik konsularny” oznacza każdą osobę wykonującą czynności administracyjne lub techniczne oraz osobę zatrudnioną w służbie domowej urzędu konsularnego,
- f) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych i pracowników konsularnych,
- g) „członkowie personelu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych, poza kierownikiem urzędu konsularnego, i pracowników konsularnych,
- h) „członek personelu prywatnego” oznacza osobę zatrudnioną wyłącznie w służbie prywatnej członka urzędu konsularnego,
- i) „członek rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego, jego dzieci i rodziców, a także dzieci i rodziców jego małżonka, pod warunkiem że pozostają oni z nim we wspólnocie domowej i są na utrzymaniu członka urzędu konsularnego,
- j) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, niezależnie od tego, czyją są własnością, używane wyłącznie do celów urzędu konsularnego, włącznie z rezydencją kierownika urzędu konsularnego,
- k) „archiwa konsularne” oznacza wszystkie pisma, dokumenty, korespondencję, książki, filmy, taśmy magnetofonowe i rejestry urzędu konsularnego oraz szyfry i kody, kartoteki, jak również meble przeznaczone do ich zabezpieczenia i przechowywania,
- l) „korespondencja urzędowa” oznacza wszelką korespondencję odnoszącą się do urzędu konsularnego i jego funkcji,
- m) „statek Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę pływającą, upoważnioną do podnoszenia bandery Państwa wysyłającego i zarejestrowaną w tym Państwie, z wyjątkiem okrętów wojennych,
- n) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę latającą, zarejestrowaną w Państwie wysyłającym i uprawnioną do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa, z wyjątkiem wojskowej jednostki latającej.

2. Postanowienia niniejszej konwencji dotyczące obywateli Państwa wysyłającego mają odpowiednio zastosowanie również do osób prawnych, włącznie ze spółkami handlowymi, które ustanowione są zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego i mają siedzibę na terytorium jednej z Wysokich Umawiających się Stron.

CZĘŚĆ II

Ustanawianie urzędów konsularnych oraz mianowanie urzędników konsularnych

Artykuł 2

- Urząd konsularny może być ustanowiony na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za zgodą tego Państwa.
- Siedziba urzędu konsularnego, jego klasa i okręg konsularny są ustalane przez Państwo wysyłające i podlegają aprobacie Państwa przyjmującego.
- Późniejsze zmiany siedziby urzędu konsularnego, jego klasy i okręgu konsularnego mogą być dokonywane przez Państwo wysyłające jedynie za zgodą Państwa przyjmującego.

Artykuł 3

1. Kierownik urzędu konsularnego będzie dopuszczony do wykonywania swych funkcji po przedłożeniu listu komisyjnego lub podobnego dokumentu i po udzieleniu „*exequatur*” przez Państwo przyjmujące.

2. Państwo wysyłające przekazuje list komisyjny lub podobny dokument ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego w drodze dyplomatycznej.

3. List komisyjny lub podobny dokument zawiera imiona, nazwisko i stopień kierownika urzędu konsularnego, jak również określenie okręgu konsularnego i siedziby urzędu konsularnego.

4. Do czasu udzielenia „*exequatur*” kierownik urzędu konsularnego może być tymczasowo dopuszczony do wykonywania swych funkcji. W takim przypadku mają do niego zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Państwo przyjmujące może w każdej chwili, bez obowiązku uzasadniania swojej decyzji, powiadomić w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o tym, że „*exequatur*” udzielone kierownikowi urzędu konsularnego zostało cofnięte albo że urzędnik konsularny został uznany za *persona non grata* lub że jakkolwiek inny członek personelu konsularnego jest osobą niepożądaną. W tym przypadku Państwo wysyłające albo odwoła taką osobę, albo położy kres jej funkcjom w urzędzie konsularnym. Jeżeli Państwo wysyłające nie wypełni w rozsądnym terminie swych obowiązków, Państwo przyjmujące może odpowiednio do przypadku albo cofnąć „*exequatur*” danej osobie, albo przestać ją uważać za członka personelu konsularnego.

Artykuł 5

1. Jeżeli kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swych funkcji z jakichkolwiek przyczyn lub jeżeli jego stanowisko nie jest obsadzone, Państwo wysyłające może wyznaczyć — do pełnienia funkcji tymczasowego kierownika urzędu konsularnego — urzędnika konsularnego jednego ze swych urzędów konsularnych w Państwie przyjmującym albo członka personelu dyplomatycznego swego przedstawicielstwa dyplomatycznego w tym Państwie; nazwisko tej osoby będzie uprzednio notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują te same ułatwienia, przywileje i immunitety, z jakich korzysta kierownik urzędu konsularnego zgodnie z niniejszą konwencją.

3. W razie powierzenia funkcji konsularnych, w myśl ustępu 1, jednemu z członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, korzysta on nadal z przysługujących mu przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 6

Z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony, choćby tymczasowo, do wykonywania swych funkcji, Państwo przyjmujące niezwłocznie zawiadomi o tym właściwe organy okręgu konsularnego i zapewni zastosowanie odpowiednich środków, aby umożliwić mu wykonywanie funkcji urzędowych oraz korzystanie z postanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 7

1. Urzędnikiem konsularnym może być tylko osoba posiadająca wyłącznie obywatelstwo Państwa wysyłającego i nie mająca w Państwie przyjmującym miejsca stałego pobytu.

2. Urzędnicy konsularni nie mogą wykonywać w Państwie przyjmującym żadnej działalności zawodowej lub handlowej o charakterze zarobkowym, poza swoimi funkcjami urzędowymi.

Artykuł 8

Państwo wysyłające będzie notyfikowało ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego:

- a) nominacje członków urzędu konsularnego, ich przybycie do urzędu konsularnego po mianowaniu, ich ostateczny wyjazd lub zakończenie funkcji oraz wszystkie dalsze zmiany mające wpływ na ich status, które mogą powstać w czasie ich zatrudnienia w urzędzie konsularnym,
- b) przybycie i ostateczny wyjazd członka rodziny oraz to, że jakaś osoba staje się lub przestaje być członkiem rodziny,
- c) przybycie i ostateczny wyjazd członków personelu prywatnego oraz zakończenie ich służby,
- d) zatrudnienie i zwolnienie osób, mających miejsce stałego pobytu w Państwie przyjmującym, jako pracowników konsularnych lub członków personelu prywatnego.

Artykuł 9

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego wydają bezpłatnie każdemu urzędnikowi konsularnemu dokument stwierdzający jego tożsamość i stanowisko.

2. Postanowienia ustępu 1 stosuje się także do pracowników konsularnych i członków personelu prywatnego, pod warunkiem że osoby te nie są obywatelami Państwa przyjmującego ani nie posiadają w tym Państwie miejsca stałego pobytu.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się odpowiednio do członków rodzin.

CZĘŚĆ III

Ułatwienia, przywileje i immunitety

Artykuł 10

1. Państwo przyjmujące udzieli urzędowi konsularnemu wszelkich ułatwień w wykonywaniu jego funkcji i zastosuje odpowiednie środki w tym celu, aby członkowie urzędu konsularnego mogli wykonywać swą działalność urzędową oraz korzystać z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

2. Państwo przyjmujące będzie traktowało urzędników konsularnych z należnym szacunkiem i zastosuje wszelkie odpowiednie środki dla zapobieżenia jakimkolwiek zamachowi na ich osoby, wolność lub godność.

Artykuł 11

1. Godło Państwa wysyłającego, wraz z odpowiednim napisem w języku Państwa wysyłającego i języku Państwa przyjmującego oznaczającym urząd konsularny, może być umieszczone w budynku, w którym mieści się urząd konsularny, i na rezydencji kierownika tego urzędu.

2. Flaga Państwa wysyłającego może być wywieszona na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, na rezydencji kierownika urzędu konsularnego, a także na jego środkach transportu w czasie, gdy są używane do celów urzędowych.

Artykuł 12

Państwo przyjmujące ułatwi Państwu wysyłającemu, zgodnie ze swoimi ustawami i innymi przepisami, uzyskanie pomieszczeń niezbędnych dla urzędu konsularnego, a w razie potrzeby również odpowiednich mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

Artykuł 13

1. Państwo wysyłające ma prawo, na warunkach przewidzianych przez ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego:

- a) nabywać na własność, posiadać lub użytkować tereny, budynki lub części budynków, z przeznaczeniem na siedzibę urzędu konsularnego, na rezydencję kierownika urzędu konsularnego lub na mieszkania innych członków urzędu konsularnego,
- b) budować lub przystosowywać dla tych samych celów budynki na nabytych terenach,
- c) przenosić prawa własności terenów, budynków lub części budynków w ten sposób nabytych lub zbudowanych.

2. Postanowienia ustępu 1 nie zwalniają Państwa wysyłającego od obowiązku stosowania się do przepisów i ograniczeń w zakresie prawa budowlanego, urbanistyki i ochrony zabytków, mających zastosowanie na obszarze, na którym znajdują się lub będą znajdować wymienione tereny, budynki lub ich części.

Artykuł 14

1. Pomieszczenia konsularne oraz mieszkania urzędników konsularnych są nietykalne. Organy Państwa przyjmującego nie mogą do nich wkraczać bez zgody kierownika urzędu konsularnego, kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym albo osoby wyznaczonej przez jednego z nich.

2. Państwo przyjmujące ma szczególny obowiązek podjęcia wszelkich stosownych środków dla ochrony pomieszczeń konsularnych przed jakimkolwiek wtargnięciem lub szkodą oraz dla zapobieżenia jakimkolwiek zakłóceniu spokoju urzędu konsularnego lub uchybieniu jego godności.

Artykuł 15

Pomieszczenia konsularne, ich urządzenia, mienie urzędu konsularnego i jego środki transportu nie podlegają żadnej formie rekwizycji dla celów obrony narodowej lub użyteczności publicznej.

Artykuł 16

1. Pomieszczenia konsularne, a także mieszkania członków urzędu konsularnego, których właścicielem lub najemcą jest Państwo wysyłające, są wolne od wszelkich państwowych, terenowych lub komunalnych podatków i opłat, z wyjątkiem opłat pobieranych za świadczenie usług.

2. Zwolnień wymienionych w ustępie 1 nie stosuje się do podatków i opłat ciężących na podstawie ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego na osobie, która zawarła umowę z Państwem wysyłającym.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się również do środków transportu będących własnością Państwa wysyłającego i przeznaczonych dla celów urzędu konsularnego.

Artykuł 17

Archiwa konsularne są nietykalne w każdym czasie, niezależnie do tego, gdzie się znajdują.

Artykuł 18

1. Państwo przyjmujące dopuszcza i ochrania swobodę porozumienia się urzędu konsularnego dla wszelkich celów urzędowych. Przy porozumiewaniu się z rządem, przedstawicielstwami dyplomatycznymi oraz innymi urzędami konsularnymi Państwa wysyłającego, bez względu na to, gdzie się znajdują, urząd konsularny może używać wszelkich odpowiednich środków łączności, włącznie z kurierami dyplomatycznymi lub konsularnymi, pocztą dyplomatyczną lub konsularną, jak również korespondencją sporządzoną kodem lub szyfrem. Urząd konsularny może zainstalować nadajnik radiowy i używać go jedynie za zgodą Państwa przyjmującego.

2. Korespondencja urzędowa urzędu konsularnego jest nietykalna.

3. Poczta konsularna powinna posiadać widoczne zewnętrzne oznaczenia jej charakteru i może zawierać jedynie korespondencję urzędową, jak również dokumenty i przedmioty przeznaczone wyłącznie do użytku urzędowego.

4. Poczta konsularna nie podlega otwarciu ani zatrzymaniu.

5. Kurier konsularny powinien być zaopatrzony w urzędowy dokument stwierdzający jej status i określający liczbę paczek stanowiących pocztę konsularną. Kurierem konsularnym może być tylko obywatel Państwa wysyłającego nie posiadający miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym. Przy wykonywaniu swoich funkcji kurier konsularny znajduje się pod ochroną Państwa przyjmującego i korzysta z nietykalności osobistej oraz nie podlega zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

6. Poczta konsularna może być powierzona kapitanowi statku lub statku powietrznego. Kapitan będzie zaopatrzony w urzędowy dokument, określający liczbę paczek stanowiących pocztę konsularną, jednak nie będzie on uważany za kuriera konsularnego. Urzędnik konsularny może swobodnie odebrać pocztę konsularną bezpośrednio od kapitana statku lub statku powietrznego i przekazać mu taką pocztę w ten sam sposób.

Artykuł 19

1. Urzędnicy konsularni nie podlegają jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego. Korzystają oni z nietykalności osobistej i w związku z tym nie podlegają zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

2. Pracownicy konsularni nie podlegają jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego w odniesieniu do czynności dokonanych w zakresie ich obowiązków urzędowych. Nie podlegają oni zatrzymaniu, aresztowaniu lub ograniczeniu wolności osobistej, z wyjątkiem popełnienia przestępstwa, które według prawa Państwa przyjmującego zagrożone jest karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat trzech albo karą surowszą bądź w wykonaniu prawomocnego wyroku za tego rodzaju przestępstwo.

3. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu bądź w razie jego zatrzymania, aresztowania lub ograniczenia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie kierownika urzędu konsularnego.

4. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu, będzie ono prowadzone z należytymi względami oraz w sposób, który możliwie najmniej utrudniałby wykonywanie obowiązków urzędowych.

5. Postanowień ustępów 1 i 2 nie stosuje się do spraw cywilnych:

- a) wynikłych z zawarcia przez członka urzędu konsularnego umowy, w której nie występował on wyraźnie lub w sposób dorozumiany jako przedstawiciel Państwa wysyłającego,
- b) wytoczonych na skutek szkody powstałej w wyniku wypadku w Państwie przyjmującym, spowodowanej przez pojazd, statek lub statek powietrzny,
- c) dotyczących spadków, w których członek urzędu konsularnego występuje jako spadkobierca, zapisobierca, wykonawca testamentu, zarządca lub kurator spadku w charakterze osoby prywatnej, a nie jako przedstawiciel Państwa wysyłającego.

Artykuł 20

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani do składania zeznań w charakterze świadków przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego. Jeżeli urzędnik konsularny odmawia stawienia się lub złożenia zeznań, nie

można wobec niego stosować żadnego środka przymusu ani sankcji. Pracownicy konsularni nie mogą odmówić złożenia zeznań, z wyjątkiem przypadków określonych w ustępie 3.

2. Organ Państwa przyjmującego, wzywający członka urzędu konsularnego do złożenia zeznań, nie powinien utrudniać wykonywania jego obowiązków urzędowych. Może odebrać takie zeznanie od członka urzędu konsularnego w urzędzie konsularnym, rezydencji lub jego mieszkaniu.

3. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swych obowiązków urzędowych ani do przedkładania urzędowej korespondencji lub innych dokumentów z archiwów konsularnych. Postanowienie to ma również zastosowanie do członków rodzin członków urzędu konsularnego w odniesieniu do faktów związanych z działalnością urzędu konsularnego.

4. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do udzielania opinii jako rzeczoznawcy prawa Państwa wysyłającego.

Artykuł 21

1. Państwo wysyłające może zrzec się przywilejów i immunitetów określonych w artykułach 19 i 20. To zrzeczenie się będzie zawsze wyraźne i notyfikowane Państwu przyjmującemu.

2. Wszczęcie przez członka urzędu konsularnego postępowania w przypadku, w którym mógłby korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego, pozbawia go prawa powoływania się na immunitet w stosunku do jakiegokolwiek powództwa wzajemnego, bezpośrednio związanego z powództwem głównym.

3. Zrzeczenie się immunitetu od jurysdykcji w odniesieniu do postępowania sądowego lub administracyjnego nie jest uważane za zrzeczenie się immunitetu w stosunku do środków wykonania orzeczenia. W stosunku do takich środków niezbędne jest odrębne zrzeczenie się.

Artykuł 22

Członkowie urzędu konsularnego, jak również członkowie ich rodzin są zwolnieni w Państwie przyjmującym od wszelkich świadczeń osobistych i od wszelkiej służby publicznej jakiegokolwiek charakteru oraz od obowiązków wojskowych, takich jak rekwizycja, kontrybucja i zakwaterowanie.

Artykuł 23

Członkowie urzędu konsularnego zwolnieni są od wszelkich obowiązków przewidzianych w ustawach i innych przepisach Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji cudzoziemców, zezwoleń na pobyt i zezwoleń na zatrudnienie oraz innych tego rodzaju formalności dotyczących cudzoziemców.

Artykuł 24

1. Członkowie urzędu konsularnego, jak również członkowie ich rodzin są zwolnieni od wszelkich podatków i opłat państwowych, terenowych i komunalnych, z wyjątkiem:

- a) podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów lub usług,
- b) podatków i opłat od nieruchomości, stanowiących własność prywatną, położonych na terytorium Państwa przyjmującego,
- c) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności, pobieranych przez Państwo przyjmujące, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 26,
- d) podatków i opłat od wszelkiego rodzaju prywatnych dochodów, mających swe źródło w Państwie przyjmującym;
- e) opłat pobieranych za świadczenie usług,

f) opłat rejestracyjnych, sądowych, hipotecznych i skarbowych, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 16.

2. Członkowie urzędu konsularnego zatrudniający osoby, których płace nie są zwolnione od podatku od wynagrodzeń w Państwie przyjmującym, będą wypełniać obowiązki nakładane przez przepisy tego Państwa w zakresie pobierania podatku od wynagrodzeń.

Artykuł 25

1. Zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz i wywóz oraz przyznaje zwolnienie z wszelkich opłat celnych i innych opłat z tym związanych, z wyjątkiem opłat za składowanie, przewóz i podobne usługi:

- a) przedmiotów przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego,
- b) przedmiotów przeznaczonych do użytku osobistego urzędnika konsularnego lub członków jego rodziny, łącznie z przedmiotami przeznaczonymi do urządzenia się.

2. Wyrażenie „przedmioty” obejmuje również środki transportu.

3. Przedmioty określone w ustępie 1 zwolnione są od rewizji w takim samym zakresie, jak przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstwa dyplomatycznego oraz użytku osobistego członka personelu dyplomatycznego Państwa wysyłającego.

4. Pracownicy konsularni korzystają ze zwolnień przewidzianych w ustępie 1 litera b) w odniesieniu do przedmiotów sprowadzonych w związku z pierwszym urządzeniem się.

Artykuł 26

W razie śmierci członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny Państwo przyjmujące:

- a) zezwoli na wywóz ruchomego mienia pozostałego po osobie zmarłej, z wyjątkiem mienia nabytego w państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci,
- b) nie będzie pobierać podatków spadkowych ani podatków od przeniesienia prawa własności w odniesieniu do mienia ruchomego, które znajdowało się w Państwie przyjmującym jedynie w związku z przebywaniem w tym państwie osoby zmarłej, jako członka urzędu konsularnego lub jako członka jego rodziny.

Artykuł 27

Z zastrzeżeniem swych ustaw i innych przepisów dotyczących stref, do których wstęp ze względu na bezpieczeństwo państwa jest zabroniony lub ograniczony, Państwo przyjmujące zapewni wszystkim członkom urzędu konsularnego i członkom ich rodzin swobodę poruszania się i podróży na swym terytorium.

Artykuł 28

Środki transportu będące własnością Państwa wysyłającego i przeznaczone dla celów urzędu konsularnego lub będące własnością członków urzędu konsularnego podlegają w Państwie przyjmującym obowiązkowemu ubezpieczeniu.

Artykuł 29

Członkowie rodziny członka urzędu konsularnego korzystają odpowiednio z przywilejów i immunitetów przyznanych w niniejszej konwencji członkom urzędu konsularnego, pod warunkiem że nie są obywatelami Państwa przyjmującego, nie mają miejsca stałego pobytu w tym Państwie ani nie wykonują w nim działalności zarobkowej.

Artykuł 30

Pracownicy konsularni, którzy są obywatelami Państwa przyjmującego lub mają miejsce stałego pobytu w tym Państwie, nie korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem wynikających z artykułu 20 ustęp 3.

CZĘŚĆ IV

Funkcje konsularne

Artykuł 31

Urzędnik konsularny jest powołany do popierania we wszelkich formach rozwoju stosunków ekonomicznych, handlowych, kulturalnych i naukowych oraz turystyki między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym, przyczyniania się w każdy inny sposób do rozwoju przyjaznych stosunków między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym oraz ochrony praw i interesów Państwa wysyłającego i jego obywateli.

Artykuł 32

1. Urzędnik konsularny wykonuje funkcje konsularne w swym okręgu konsularnym. Jednakże za zgodą Państwa przyjmującego może wykonywać je również poza tym okręgiem.

2. Przy wykonywaniu swoich funkcji urzędnik konsularny może zwracać się do:

- a) właściwych miejscowych organów swojego okręgu konsularnego,
- b) właściwych naczelnych organów Państwa przyjmującego, jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy lub zwyczaj tego Państwa albo umowy międzynarodowe.

Artykuł 33

1. Urzędnik konsularny ma prawo zastępować przed sądami i innymi organami Państwa przyjmującego obywateli Państwa wysyłającego, gdy obywatele ci z powodu nieobecności lub jakiegokolwiek innej przyczyny nie są w stanie podjąć w odpowiednim czasie ochrony swych praw i interesów.

2. Zastępstwo, o którym mowa w ustępie 1, ustaje z chwilą, gdy osoba zastępowana ustanowi swego pełnomocnika lub sama zapewni ochronę swych praw i interesów.

Artykuł 34

Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) prowadzić rejestr obywateli Państwa wysyłającego;
- b) wydawać obywatelom Państwa wysyłającego paszporty lub inne dokumenty podróży, przedłużać ich ważność, dokonywać w nich zmian, a także je unieważniać,
- c) udzielać wiz.

Artykuł 35

1. Kierownik urzędu konsularnego ma prawo przyjmować oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński, pod warunkiem że obie osoby zawierające małżeństwo są obywatelami Państwa wysyłającego. Urząd konsularny zawiadamia właściwe organy Państwa przyjmującego o zawartych związkach małżeńskich, jeżeli ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego tego wymagają.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego informują niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego o zawarciu małżeństwa przez obywatela Państwa wysyłającego, przekazując z urzędu i bezpłatnie urzędnikowi konsularnemu odpis aktu zawarcia małżeństwa.

3. Urzędnik konsularny ma prawo prowadzić rejestr urodzeń, małżeństw i zgonów obywateli Państwa wysyłającego oraz wydawać odpowiednie dokumenty. Nie zwalnia to jednak obywateli Państwa wysyłającego od obowiązku przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji urodzeń, małżeństw i zgonów.

4. Właściwe organy Państwa przyjmującego, na żądanie, będą bezzwłocznie i nieodpłatnie przysyłać urzędowi konsularnemu do celów urzędowych odpisy i wyciągi dokumentów stanu cywilnego dotyczące obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 36

1. Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać oświadczenia obywateli Państwa wysyłającego,
- b) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać rozporządzenia ostatniej woli i inne dokumenty, stwierdzające jednostronne czynności prawne obywateli Państwa wysyłającego, dokonane zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa,
- c) uwierzytelniać dokumenty, podpisy oraz pieczęcie na dokumentach obywateli Państwa wysyłającego,
- d) legalizować wszelkie dokumenty wydane przez organy Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego, poświadczając odpisy i wyciągi z tych dokumentów,
- e) tłumaczyć dokumenty i poświadczając zgodność tłumaczeń,
- f) sporządzać i uwierzytelniać umowy, które zawierają między sobą obywatele Państwa wysyłającego, jeżeli nie dotyczą one ustanowienia, przeniesienia lub wygaśnięcia praw do nieruchomości, znajdujących się w Państwie przyjmującym,
- g) sporządzać i uwierzytelniać umowy, bez względu na obywatelstwo osób będących stronami, jeżeli te umowy odnoszą się do mienia ruchomego lub praw istniejących w Państwie wysyłającym i wywołują skutki prawne wyłącznie w tym Państwie,
- h) wydawać dokumenty pochodzenia towarów,
- i) ogłaszać w pomieszczeniach konsularnych zawiadomienia dotyczące wszelkich spraw z zakresu praw, obowiązków lub interesów obywateli Państwa wysyłającego.

2. Dokumenty, wymienione w ustępie 1, sporządzone, zalegalizowane, uwierzytelnione lub poświadczane przez urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego, uważane są za dokumenty urzędowe lub urzędowo uwierzytelnione lub poświadczane oraz mają taką samą moc dowodową i wywołują takie same skutki, jak dokumenty zalegalizowane, uwierzytelnione lub poświadczane przez właściwe organy Państwa przyjmującego, jeżeli treść ich nie jest sprzeczna z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 37

1. Urzędnik konsularny ma prawo przyjmować do depozytu dokumenty, pieniądze i przedmioty wartościowe od obywateli Państwa wysyłającego, jeśli nie jest to sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

2. Urzędnik konsularny ma również prawo przyjmować, w celu przekazania osobom uprawnionym, przedmioty zagubione przez obywateli Państwa wysyłającego podczas ich pobytu w Państwie przyjmującym.

Artykuł 38

Urzędnik konsularny ma prawo, na wniosek właściwych organów Państwa wysyłającego, przyjmować od obywateli Państwa wysyłającego dobrowolne zeznania w charakterze stron, świadków lub biegłych oraz doręczać im pisma sądo-

we i pozasądowe. Przy wykonywaniu tych czynności nie wolno stosować ani grozić stosowaniem środków przymusu.

Artykuł 39

1. Właściwe organy Państwie przyjmującego powiadamiają urzędnika konsularnego o potrzebie ustanowienia opieki lub kurateli nad obywatelem Państwa wysyłającego posiadającym miejsce stałego pobytu na terytorium Państwa przyjmującego.

2. Urzędnik konsularny może współdziałać w sprawach, o których mowa w ustępie 1, z właściwymi organami Państwa przyjmującego, w szczególności proponować odpowiednią osobę na opiekuna lub kuratora.

Artykuł 40

Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się z każdym obywatelem Państwa wysyłającego, udzielać mu pomocy lub rady i w razie konieczności zapewnić mu opiekę prawną. Państwo przyjmujące nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości porozumiewania się obywateli Państwa wysyłającego z urzędem konsularnym ani dostępu do tego urzędu.

Artykuł 41

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urząd konsularny Państwa wysyłającego o każdym przypadku zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie obywatela Państwa wysyłającego. Powiadomienie to będzie dokonane najpóźniej piątego dnia po dniu, w którym zastosowano te środki. Właściwe organy Państwa przyjmującego są obowiązane przekazywać niezwłocznie wiadomości skierowane przez taką osobę do urzędu konsularnego.

2. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a także rozmawiać lub korespondować z nim oraz udzielać mu pomocy w zorganizowaniu obrony. Ma on również prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego odbywającego karę pozbawienia wolności. Właściwe organy Państwa przyjmującego udzielą urzędnikowi konsularnemu prawa widzenia się z takim obywatelem najpóźniej ósmego dnia po dniu, w którym miało miejsce zatrzymanie, aresztowanie lub pozbawienie wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, i później w rozsądnych terminach.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować osoby, których dotyczą postanowienia niniejszego artykułu, o wszystkich uprawnieniach, które im przysługują zgodnie z tymi postanowieniami.

4. Uprawnienia określone w niniejszym artykule będą wykonywane zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem, że nie uchylają one tych uprawnień.

Artykuł 42

Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o wypadkach, w których wyniku obywatele Państwa wysyłającego ponieśli śmierć lub doznali ciężkich uszkodzeń ciała.

Artykuł 43

Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o zgonie obywatela Państwa wysyłającego i prześlą mu bezpłatnie odpis aktu zgonu.

Artykuł 44

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o otwarciu w tym Pań-

stwie spadku po obywatelu Państwa wysyłającego, jak również o otwarciu spadku, niezależnie od obywatelstwa osoby zmarłej, jeżeli obywatel Państwa wysyłającego powołany jest do spadku jako spadkobierca, uprawniony lub zapisobierca.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą odpowiednie środki przewidziane w ustawach i innych przepisach tego Państwa dla zabezpieczenia spadku oraz przekazania urzędnikowi konsularnemu odpisu testamentu, jeżeli został on sporządzony, oraz wszelkich posiadanych informacji dotyczących spadku, miejsca pobytu osób uprawnionych do spadku, wartości i składu masy spadkowej, włącznie z kwotami pochodzącymi z tytułu ubezpieczeń społecznych, zarobków, polis ubezpieczeniowych. Powiadomią także o terminie rozpoczęcia postępowania spadkowego lub stadium, w jakim ono się znajduje.

3. Urzędnik konsularny jest upoważniony, bez potrzeby przedstawienia pełnomocnictwa, do reprezentowania, bezpośrednio lub za pośrednictwem swego przedstawiciela, przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego, obywatela Państwa wysyłającego uprawnionego do spadku lub mającego roszczenia do spadku w Państwie przyjmującym, jeżeli jest on nieobecny lub nie ustanowił swojego pełnomocnika.

4. Urzędnik konsularny ma prawo domagać się:

- a) zabezpieczenia spadku, nałożenia i zdjęcia pieczęci, podjęcia środków zabezpieczenia spadku, w tym wyznaczenia kuratora spadku, jak również uczestniczenia w tych czynnościach,
- b) sprzedaży mienia wchodzącego w skład spadku, jak również powiadomienia o dacie ustalonej dla tej sprzedaży, aby mógł być obecny.

5. Z chwilą zakończenia postępowania spadkowego lub innych czynności urzędowych właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego i po uregulowaniu długów, opłat i podatków, w ciągu trzech miesięcy przekażą mu spadek lub udziały spadkowe osób, które reprezentuje.

6. W przypadku gdy wartość spadku jest niewielka, urzędnik konsularny będzie mógł zwrócić się, aby mienie spadkowe zostało mu przekazane. Będzie on miał wówczas prawo przekazania go osobom uprawnionym.

7. Urzędnik konsularny ma prawo otrzymania, w celu przekazania osobom uprawnionym, udziałów spadkowych i zapisów przypadających obywatelom Państwa wysyłającego, nie mającym miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym, oraz otrzymania sum, które przypadają uprawnionym z tytułu odszkodowań, rent, zaległych zarobków i polis ubezpieczeniowych.

8. Przekazanie mienia i należności do Państwa wysyłającego stosownie do postanowień ustępów 5–7 może być dokonane jedynie zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 45

1. W przypadku gdy obywatel Państwa wysyłającego, nie posiadający miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym, zmarł w czasie podróży w tym Państwie, przedmioty pozostałe po nim zostaną zabezpieczone przez właściwe organy Państwa przyjmującego, a następnie przekazane, bez specjalnego postępowania, urzędnikowi konsularnemu Państwa wysyłającego. Urzędnik konsularny spłaci długi zaciągnięte przez osobę zmarłą w czasie jej przebywania w Państwie przyjmującym, do wysokości wartości przekazanych przedmiotów.

2. Do mienia określonego w ustępie 1 stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 44 ustęp 8.

Artykuł 46

1. Urzędnik konsularny ma prawo udzielenia wszelkiej pomocy statkom Państwa wysyłającego oraz załogom tych stat-

ków podczas ich pobytu na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, włącznie z portami, od momentu dokonania odprawy tych statków związanej z ich wejściem. Może on korzystać z prawa nadzoru i inspekcji w stosunku do statków tego państwa i ich załóg. W tym celu może on również odwiedzać statki Państwa wysyłającego i przyjmować wizyty kapitanów i innych członków załóg tych statków.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego uznają wszelkie środki podjęte przez urzędnika konsularnego zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego w stosunku do statków tego Państwa i ich załóg. Przy wykonywaniu takich funkcji, urzędnik konsularny może zwracać się o pomoc do właściwych organów Państwa przyjmującego.

Artykuł 47

Urzędnik konsularny ma prawo w stosunku do statków Państwa wysyłającego:

- a) przeszukiwać kapitana statku lub innych członków załogi, sprawdzać, przyjmować i poświadczать dokumenty statku, przyjmować oświadczenia dotyczące statku, ładunku i podróży oraz wydawać dokumenty niezbędne dla ułatwienia wejścia, postoju i wyjścia statku;
- b) pośredniczyć w uregulowaniu lub ułatwieniu uregulowania wszelkiego rodzaju sporów między kapitanem a innymi członkami załogi, włącznie ze sporami dotyczącymi umów o pracę i warunków pracy, zgodnie z ustawodawstwem Państwa wysyłającego;
- c) podejmować odpowiednie czynności związane z zatrudnieniem lub zwolnieniem kapitana i innych członków załogi;
- d) podejmować niezbędne środki w celu zapewnienia leczenia szpitalnego i powrotu do kraju kapitana lub innego członka załogi;
- e) przyjmować, sporządzać lub podpisywać wszelkie świadectwa i inne dokumenty dotyczące przynależności państwowej, własności i innych praw rzeczowych oraz stanu i eksploatacji statku;
- f) udzielać kapitanowi lub innym członkom załogi opieki i pomocy w ich stosunkach z sądami i innymi organami Państwa przyjmującego i w tym celu zapewniać im opiekę prawną, pomoc tłumacza lub jakiegokolwiek innej osoby,
- g) podejmować wszelkie środki potrzebne do zachowania dyscypliny i porządku na statku;
- h) dokonywać wszelkich innych czynności przewidzianych przez prawo Państwa wysyłającego w sprawach żeglugi, pod warunkiem że nie są one sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 48

1. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego nie mogą wykonywać swojej jurysdykcji co do przestępstw popełnionych na pokładzie statku Państwa wysyłającego, chyba że chodzi o:

- a) przestępstwa popełnione przez obywatela lub przeciwko obywatelowi Państwa przyjmującego albo przez jakąkolwiek inną osobę lub przeciwko takiej osobie, jeżeli nie jest ona członkiem załogi statku,
- b) przestępstwa naruszające spokój, bezpieczeństwo portu lub wód terytorialnych bądź wewnętrznych Państwa przyjmującego,
- c) przestępstwa naruszające ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego, dotyczące zdrowia publicznego, bezpieczeństwa życia na morzu, imigracji, spraw celnych, zanieczyszczeń morza lub nielegalnego przewozu narkotyków,

d) przestępstwa zagrożone według prawa Państwa przyjmującego karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż pięć lat lub karą surowszą.

2. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego mogą jednak wykonywać swoją jurysdykcję na pokładzie statku Państwa wysyłającego, jeżeli urzędnik konsularny wyrazi na to zgodę lub o to poprosi.

Artykuł 49

1. W przypadku gdy sąd lub inny organ Państwa przyjmującego zamierza zatrzymać lub aresztować na pokładzie statku Państwa wysyłającego kapitana, innego członka załogi, pasażera tego statku lub jakąkolwiek osobę, która nie jest obywatelem Państwa przyjmującego, albo też zająć mienie znajdujące się na statku lub przeprowadzić na pokładzie statku urzędowe dochodzenie, właściwy organ Państwa przyjmującego powiadomi o tym urzędnika konsularnego w takim czasie, aby umożliwić mu obecność na statku, zanim czynność ta zostanie podjęta. Jeżeli uprzednie powiadomienie urzędnika konsularnego jest niemożliwe, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią go możliwie jak najszybciej, nie później jednak niż w chwili, gdy wspomniane czynności mają zostać rozpoczęte. Właściwe organy Państwa przyjmującego ułatwią urzędnikowi konsularnemu widzenie się z osobą zatrzymaną lub aresztowaną i porozumiewanie się z nią, a także podejmowanie właściwych kroków w celu ochrony interesów zainteresowanej osoby lub statku.

2. Postanowien ustępu 1 nie stosuje się do zwykłej kontroli przeprowadzonej przez organy Państwa przyjmującego w sprawach paszportowych, celnych, zdrowia publicznego, zanieczyszczeń morza i bezpieczeństwa życia na morzu ani do czynności podjętych na prośbę lub za zgodą urzędnika konsularnego albo kapitana statku.

Artykuł 50

W przypadku gdy członek załogi, nie będący obywatelem Państwa przyjmującego, opuści w tym Państwie bez zgody kapitana statek Państwa wysyłającego, właściwe organy Państwa przyjmującego, na prośbę urzędnika konsularnego, udzielą pomocy w celu poszukiwania takiej osoby.

Artykuł 51

Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzania każdego statku udającego się do portów Państwa wysyłającego w celu uzyskania informacji umożliwiających mu wystawienie lub podpisanie dokumentów wymaganych przez ustawy i inne przepisy Państwa wysyłającego dla wejścia statku do portów tego państwa, a także w celu przekazania właściwym organom Państwa wysyłającego informacji, o które te organy zwracają się.

Artykuł 52

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego uległ rozbiciu, uszkodzeniu, osiadł na mieliźnie, został wyrzucony na brzeg lub doznał innej awarii na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego.

2. W przypadkach wymienionych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zorganizowania ratowania i ochrony statku, pasażerów, załogi, wyposażenia statku, ładunku, zapasów i innych przedmiotów znajdujących się na statku, a także w celu zapobieżenia naruszeniu własności i nieporządkom na statku lub ich zlikwidowania. Środki te zostaną podjęte także w stosunku do przedmiotów stanowiących część statku lub jego ładunku, które znalazły się poza statkiem. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią urzędnika konsularnego o podjętych środkach. Organy te udzielą

także urzędnikowi konsularnemu niezbędnej pomocy w celu podjęcia wszelkich kroków będących następstwem awarii, osadzenia na mieliźnie lub zatonięcia statku. Urzędnik konsularny ma prawo domagania się, aby organy Państwa przyjmującego podjęły i kontynuowały niezbędne czynności dla ratowania i ochrony statku, jego załogi, pasażerów, wyposażenia, ładunku, zapasów i innych przedmiotów, znajdujących się na statku. Czynności te podejmowane są we współpracy z kapitanem statku.

3. W przypadku gdy statek Państwa wysyłającego zatoni, a jego wyposażenie, ładunek, zapasy lub inne przedmioty, które znajdowały się na statku, zostały znalezione na brzegu Państwa przyjmującego lub w pobliżu albo zostały sprowadzone do portu tego Państwa i ani kapitan statku, ani jego pełnomocnik, ani przedstawiciele instytucji ubezpieczeniowej nie są obecni lub nie mogą podjąć kroków w celu zabezpieczenia tych przedmiotów lub postanowienia o dalszym ich przeznaczeniu, urzędnik konsularny jest upoważniony, w charakterze przedstawiciela właściciela statku, do podjęcia takich środków, jakie mógłby podjąć w tym samym celu właściciel, gdyby był obecny.

4. Urzędnik konsularny może również podjąć środki, przewidziane w ustępie 3, w odniesieniu do każdego przedmiotu należącego do obywatela Państwa wysyłającego i pochodzącego ze statku lub z ładunku statku, bez względu na jego przynależność państwową, sprowadzonego do portu lub znalezionego na brzegu, w pobliżu brzegu, który osiadł na mieliźnie lub zatonął. Właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o istnieniu takiego przedmiotu.

5. Urzędnik konsularny ma prawo uczestniczenia w postępowaniu wszczętym w celu ustalenia przyczyn awarii statku, osadzenia na mieliźnie lub jego zatonięcia.

6. Na prośbę urzędnika konsularnego właściwe organy Państwa przyjmującego udzielą mu niezbędnej pomocy w podejmowaniu przez niego środków potrzebnych w związku z awarią statku.

7. Opłaty celne lub inne tego rodzaju opłaty nie będą na terytorium Państwa przyjmującego nakładane na statek, który uległ awarii, jego wyposażenie, ładunek lub zapasy, pod warunkiem że nie będą one udostępnione do użytku lub spożyte w tym Państwie.

Artykuł 53

Jeżeli członek załogi statku Państwa wysyłającego zmarł lub zaginął w Państwie przyjmującym na statku bądź na lądzie, kapitan lub jego zastępca oraz urzędnik konsularny Państwa wysyłającego są wyłącznie właścicielami do sporządzenia spisu inwentarza przedmiotów, walorów i innego mienia, pozostawionych przez zmarłego lub zaginionego, i do dokonania innych czynności koniecznych dla zabezpieczenia mienia i jego przekazania w celu likwidacji spadku. Jeżeli jednak zmarły lub zaginiony jest obywatelem Państwa przyjmującego, kapitan lub jego zastępca sporządza spis inwentarza w momencie stwierdzenia zgonu lub zaginięcia. Jedna kopia tego spisu jest doręczana organom Państwa przyjmującego, które właściwe są do dokonywania wszelkich czynności koniecznych dla zabezpieczenia mienia i, w razie potrzeby, do likwidacji spadku. Organy te poinformują o swych czynnościach urząd konsularny Państwa wysyłającego.

Artykuł 54

Postanowienia artykułów 46–53 stosuje się odpowiednio do statków powietrznych Państwa wysyłającego, jeśli międzynarodowe umowy lotnicze, których stronami są Polska i Laos, nie stanowią inaczej.

Artykuł 55

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego za dokonane czynności konsularne

opłaty oraz inne należności zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Kwoty pobierane z tytułu czynności konsularnych, wymienione w ustępie 1, są zwolnione od wszelkich podatków i opłat Państwa przyjmującego.

CZĘŚĆ V

Postanowienia ogólne i końcowe

Artykuł 56

Urzędnik konsularny może wykonywać wszelkie inne funkcje powierzone mu przez Państwo wysyłające, których nie zakazują ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego lub którym Państwo to nie sprzeciwia się albo które są przewidziane w umowach międzynarodowych obowiązujących między obydwoma Państwami.

Artykuł 57

1. Wszystkie osoby korzystające z przywilejów i immunitetów na podstawie niniejszej konwencji obowiązane są, bez uszczerbku dla swych przywilejów i immunitetów, przestrzegać ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Pomieszczenia konsularne nie powinny być używane w sposób niezgodny z wykonywaniem funkcji konsularnych.

Artykuł 58

1. Postanowienia niniejszej konwencji stosuje się odpowiednio w przypadku wykonywania funkcji konsularnych przez przedstawicielstwo dyplomatyczne.

2. Nazwiska członków przedstawicielstwa dyplomatycz-

nego, przydzielonych do wydziału konsularnego lub w inny sposób powołanych do wykonywania funkcji konsularnych przedstawicielstwa, są notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego lub władzy wyznaczonej przez to ministerstwo.

3. Członkowie przedstawicielstwa dyplomatycznego wymienieni w ustępie 2 korzystają nadal z przywilejów i immunitetów przysługujących im na podstawie ich statusu dyplomatycznego.

Artykuł 59

1. Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji i wejdzie w życie po upływie trzydziestego dnia od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie.

2. Niniejsza konwencja zawarta jest na czas nieokreślony. Może ona być wypowiedziana w drodze notyfikacji przez każdą z Wysokich Umawiających się Stron. W takim wypadku utraci moc po upływie sześciu miesięcy od dnia wypowiedzenia.

Sporządzono w Vientiane w dniu 23 listopada 1983 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, laotańskim i francuskim, przy czym trzy teksty mają jednakową moc. W razie rozbieżności, tekst francuski będzie rozstrzygający.

Na dowód czego pełnomocnicy Wysokich Umawiających się Stron podpisali niniejszą konwencję i opatrzili ją pieczęciami.

Z upoważnienia
Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej:
S. Olszowski

Z upoważnienia
Prezydenta
Laotańskiej Republiki
Ludowo-Demokratycznej:
S. Vongkhamso

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 13 grudnia 1984 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

241

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 6 stycznia 1995 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Laotańską Republiką Ludowo-Demokratyczną, sporządzonej w Vientiane w dniu 23 listopada 1983 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 59 ustęp 1 Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Laotańską Republiką Ludowo-Demokratyczną, sporządzonej w Vientiane w dniu 23 listopada 1983 r., nastąpiła w Warszawie dnia 13 grudnia 1994 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych wymienionej konwencji.

Powyższa konwencja wchodzi w życie dnia 12 stycznia 1995 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *I. Byczewski*

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Departament Prawny, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Skład i kolportaż: Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego URM, 02-903 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 694-67-50 i 694-62-24, telefaks (2) 694-62-06.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego URM, Warszawa, ul. Powsińska 69/71